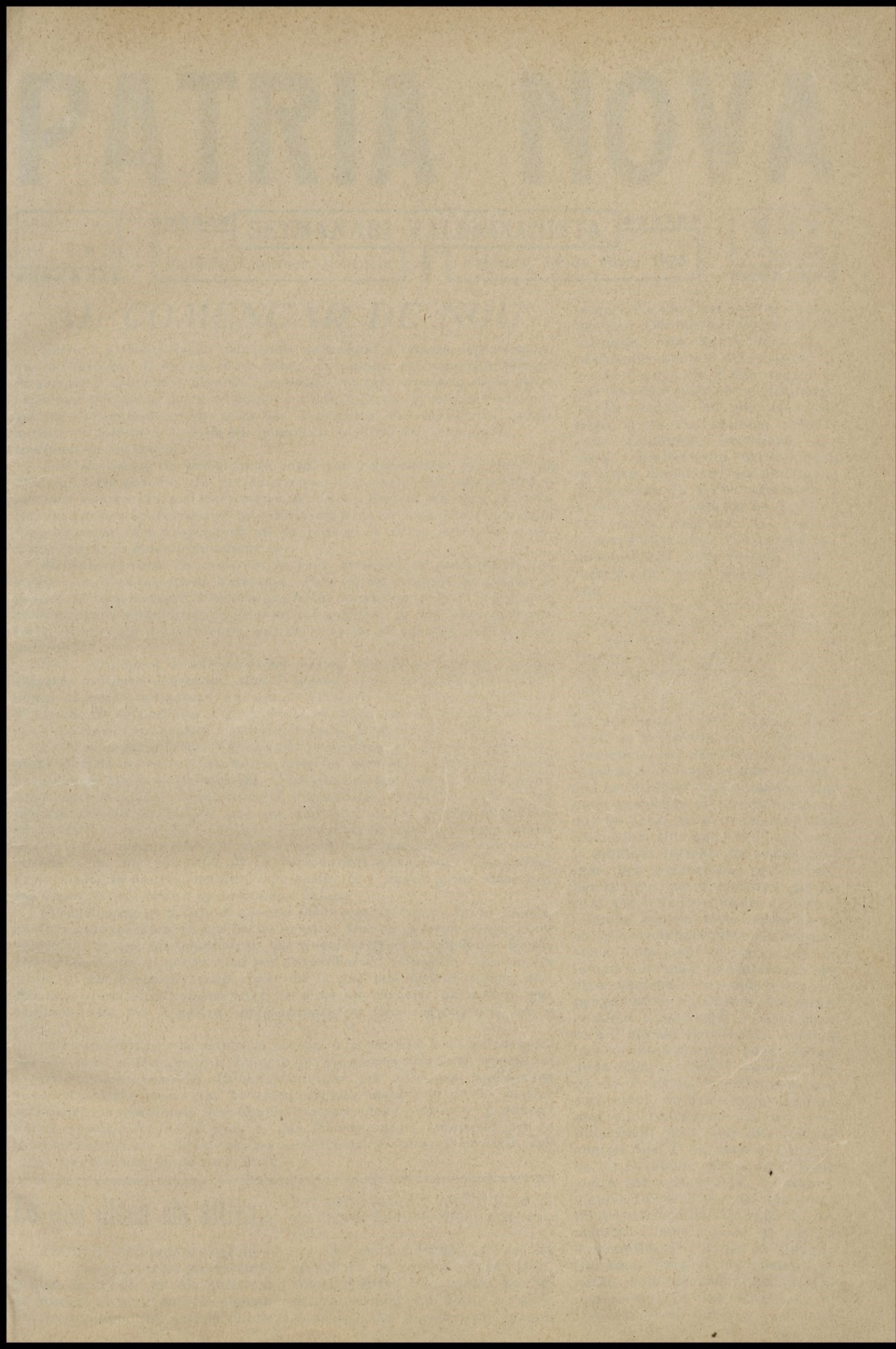

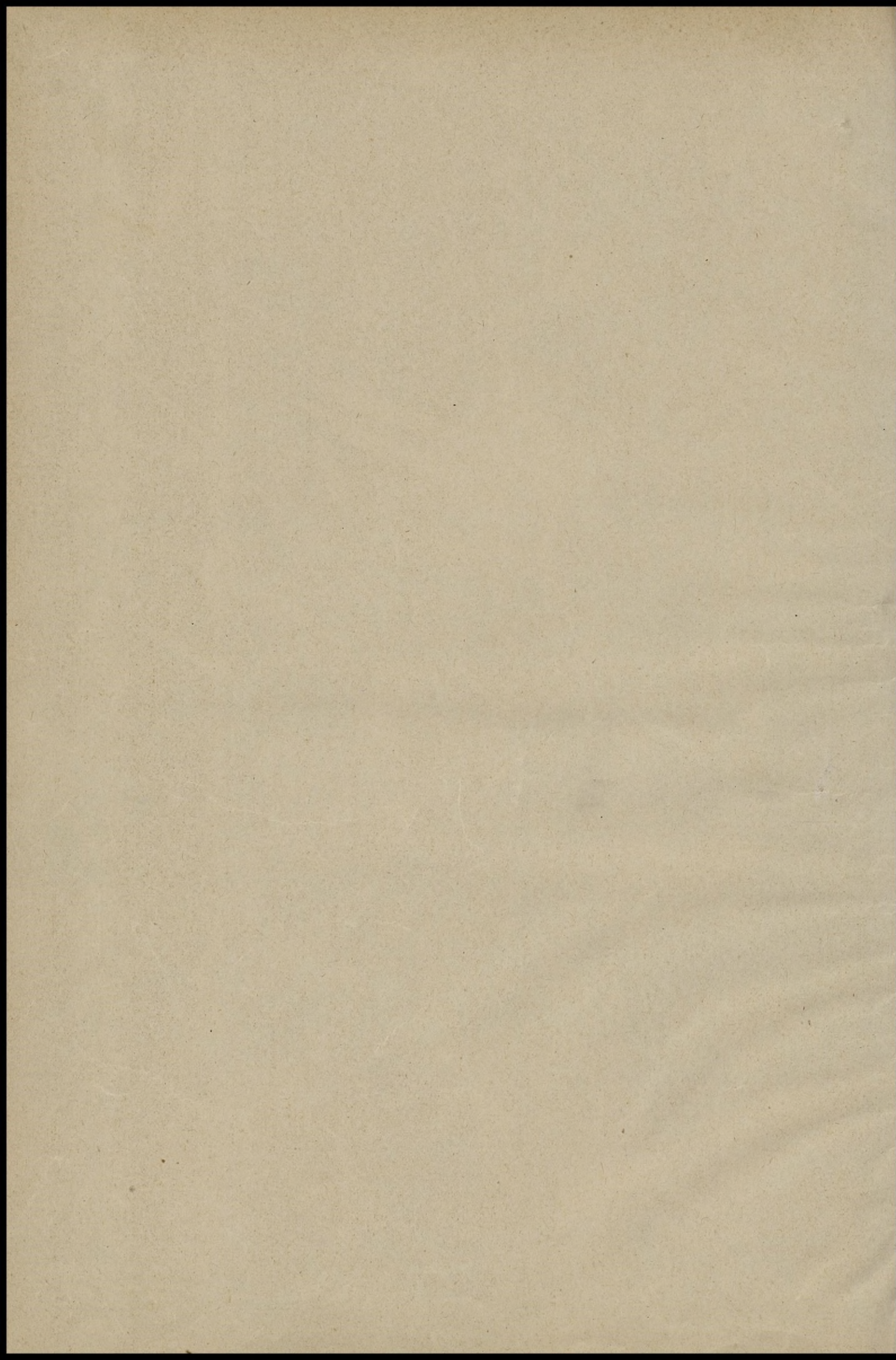
MICROFILM
C.V.
17

Biblioteca Valenciana
PATRIA nova : setmanari v

31000002420258
HSD-02-26-02

C/5

PATRIA NOVA

SEGONA ÈPOCA

Any I :: N.º 1

SETMANARI VALENCIANISTA

Rubiols, 1, primer.-Valencia

Valencia 24 de Març 1923

10
CÈNTIMS

AL COMENÇAR DE NOU

Entre la primera època del nostre setmanari i aquesta segona època que hui iniciem, hi ha un llarg silenci de premsa valencianista, trencat fa poc per l'aparició d'una fulla mensual. No cal retornar a coses velles i explicar per què es deixà de publicar PATRIA NOVA; pero si cal explicar per què ix novament, quines idees han d'orientar els seus escrits, quines normes ens havem traçat els que prenim la tradició del setmanari per a continuar-la rectament.

Tots els mitjos de propaganda ideal son relativament inferiors en eficàcia al del periòdic. El periòdic setmanal esparcit per una ciutat o per una comarca, influeix en la massa de lectors, desfent els seus prejudicis, arrelant en la seua ànima els sentiments i les idees que bateguen en la fulla de paper. La propaganda de la premsa té altres moltíssimes ventatges que no es possible enumerar aquí.

El valencianisme ha esmerçat la seua activitat en conferències, en mitins i en labor purament societatària. Pero ni un moment ha deixat de pensar en el setmanari, i encara que hi ha davant un calvari dolorós de pobresa que el nostre grup de joves no pot apartar, es tan gran la fe que tenim en la virtut del setmanari, que no aplacem ni un dia més la seua publicació.

De l'altra època no sols portarem el títol, perquè es conegut i potser desperte antigues adhesions, sino l'esperit. Les condicions materials, donen al nostre setmanari un aspecte exterior completament distint al que tenia. No obstant dins d'ell hi ha la mateixa idealitat, i alguns dels que l'escriuen i ens alenten, son aquells que el feren naixer i viure.

En la necessaria brevetat d'aquesta presentació no podem exposar els punts de vista del valencianisme en totes les qüestions polítiques, socials i espirituals que hi ha plantejades. Treballarem per que el nostre poble tinga consciència de la trista situació d'esclavatge en que es troba per la permanència del fet històric que ens desposseï de les nostres llibertats, convertint-nos en un poble dominat. Defensarem la nostra llengua contra tots els atacs, perquè ella es el nostre esperit i per tant allò que més devem estimar. En tots els ordes de la personalitat valenciana, esmortuida, projectarem les nostres energies amb aquella fe i aquell gran amor que ens lliura de tota crítica apassionada i baixa.

Probablement en el curs d'aquesta labor coincidirem en alguns partits, en determinades idees, en tendències opostes. Que no prenga ningú eixes coincidències, que ens complaurán, per una identificació absoluta. Nosaltres no desviarem el nostre camí per conveniències polítiques, que no les tenim, ni per afectes personals, que son lo que més podria obligar-nos. Per això si existixen coincidències, tindran un caràcter de nobleça que enaltirà a tots. Per la nostra banda aprofitarem totes les ocasions per a produir-les.

Sols resta dirigir una salutació cordial a la premsa local valenciana. En ella va al mateix temps el desig de que les nostres relacions siguen tot lo més afectuoses possibles. Hi han diaris que per a la gent representen el valencianisme, encara que no reben ninguna inspiració de les nostres entitats ni mantenen amb elles ningun contacte oficial i directe. A aquests diaris especialment fem el prec de que laboren més intensament per la llibertat valenciana. Si les nostres excitacions, sinceres i cordials, son ateses tindrem una fonda satisfacció.

Lo que diuen els altres...

AZORIN.—En aquesta secció— a on publicarem textos interessants, lo qual no vol dir qu'els aprovem en absolut ni molt menys—donem hui fragments d'un article publi-

cat per «Azorin» en *ABC*, en 21 de Febrer de 1916. Diuen així, traïduts:

«Qu'és un Estat i qu'és una nació? No es pot confondre i identificar l'Estat i la nació. En Espanya existix un Estat i varies nacions. De nacions han parlat

sempre els escriptors clàssics—Lope, Gracián, Cervantes—al referir-se a catalans, vascongats, andalusos, castellans, gallecs, etc. *Las naciones de España* es el títol marginal que Gracián posa en un fragment de *El Criticón*, en que, efectivament, parla de catalans, vascongats, andalusos, castellans, gallecs. «Madrid—diu expresament en altra banda—és una Babilonia de nacions.» I ho diu referint-se a a la barreja i tabola de gallecs, vascongats, catalans, etc., qu'en la cort s'ofereixen. A la *nación catalana*—així expresament dit—mostra la seua simpatia Gracián...

Un Estat es la malla que l'autoritat forma per a la governació d'una societat o varies societats humanes. Una nació, quants matisos i aspectes de sentiments i de idees i de creències suposa una nació! Ernest Renán ho ha expresat tot açó en un discurs famós. Una nació es la historia, la llengua, les tradicions, la comunitat de remembrances i d'aspiracions. Una nació, en últim terme, es quelcom que no es pot pesar ni medir; quelcom qu'és sent, pero qu'és difícil de concretar. Una nació es l'ambient, l'ambient format per segles i segles, per generacions, per el cel, per la llum, per el paisatge, per la casa, per les coses que des de nostra infancia havem vist. En un Estat en que coexistixquen varies nacions, com podrem parlar d'un idioma nacional? Si cadascuna de eixes nacions—com esdevé en Espanya—té el seu idioma, tots serán igualment nacionals. I altra cosa será l'idioma de l'Estat, l'idioma que servixca per a la bona marxa de la vida política i administrativa de l'Estat. No atinem a vore cap relació entre el patriotisme, el més pur patriotisme, i la lliure, lliberrima, vida dels idiomes nacionals dins d'un mateix Estat, l'ús de l'idioma oficial de l'Estat podrà ser una qüestió de conveniència i comoditat; mai una qüestió de patriotisme. Qüestió de comoditat i conviniència es per als diplomàtics l'ús de la llengua francesa. Pero si un ministre d'Estat—com ha esdevingut en Espanya—aplega fins a ignorar el francès, direm per açó que comet

un crim, si no de patriotisme, de lesa humanitat?

La política en el seu sentit més enlairat, la sociologia en les seues ensenyances més novelles, les mateixes deduccions de la present guerra, ens aconsellen l'us lliure i el foment dels diversos idiomes nacionals que poden existir dins de un mateix Estat.»

CONSTANTÍ LLOMBART

Tasca primordial de tots els nacionalismes es edificar i definir la personalitat d'aquells homes que marxaren davant allumenant els primers passos de la idea infant. Ells son les fites capdals que seguint el camí, son arbre que amara, senyera que enardix i foc que guia.

El nacionalisme valencià no té encara ben definides les personalitats ideològiques d'aquells que donaren les primeres ensenyances i digueren els primers clams de rebeldia.

De tots, ningú amb més justícia pot considerar-se com l'iniciador del nacionalisme valencià, que Constantí Llobart, pseudònim que amagà el nom de Carmel Navarro Llobart.

En plena florida del Romanticisme a Valencia i plasmador de les vagues aspiracions dels precursors, Llobart infonia a la joventut que l'envoltava un rebel sentiment de valenciania.

La idealitat caòtica era definida i fonamentada per una llabor intensa.

Primer exhumava oblidades obres dels clàssics, relligava la tasca dels precursors en el seu llibre «Los Fills de la Morta-Viva» i encarrilava als futurs amb el seu Diccionari, que ennoblí el verb del poble, al que donava la memòria històrica amb els seus treballs de divulgació.

Atiava al joves recullint en obres i en el «Calendari» les seues composicions i ajuntava els seus entusiasmes en la societat «Lo Rat Penat», fundada per ell, promovent també la instauració del Jocs Florals.

El 31 de Març de 1891 moria Llobart i amb ell era soterrat el moviment nacionalista que va iniciar i que després tenia de recullir la «Joventut Valencianista».

«Lo Rat Penat» s'oblidava de la tasca del seu fundador per a convertir-se en un organisme anodi. Un eclipse espiritual ensopí uns anys a la joventut valenciana, interrompent-se la tradició.

Ara que el nacionalisme marxa triomfant expandint la seua ideolo-

gia pura front a malaltisses concepcions espirituals forasteres, l'ineludible deure dels nacionalistes es l'enaltir la memòria de Constantí Llobart.

PATRIA NOVA a l'eixir complix amb aquest deure.

L'ÚNIC CAMÍ

El govern prepara les eleccions, els partits polítics es mouen per eixe mateix objectiu, els futurs candidats recorren els districtes, muden ajuntaments, empleen tots els mitjos bons i reprobables que els oferix la pràctica al·ligonadora. Aquest es l'espectacle actual d'Espanya!

Sembla, talment, que Espanya siga un país feliç. En algú moment escolteu una veu, que té totes les inflexions de l'amargura, que parla de desgracies espanyoles, d'insolubles problemes. Arriben a pensar si els que parlen aixís no son uns sentimentals impenitents que propendixen a estats de compungiment malaltic. Sí, senyors, sí. Espanya es un país ple de felicitat. No ho veem en l'atrafegament egoïsta de la política?

A l'hora de menjar tots els polítics espanyols son uns. No hi ha liberals, ni conservadors, ni republicans. No hi han idees ni matjos. No havem vist als liberals, a tots els liberals espanyols, i als reformistes, que volien tindre una significació ètica, nomenar alcaldes de reial orde? No havem vist la paradoxa de que alguns republicans acceptaren aquests nomenaments? Ací en Valencia no son els republicans els que han intervingut en les intrigues del nomenament d'Alcalde de reial orde? Republicans del Rei, com els ha anomenat algú molt justament!

I les corts espanyoles que s'han d'elegir per a depurar les responsabilitats del Marroc, per a acabar amb la guerra, per a resoldre els problemes nacionalistes d'Espanya, per a legislar socialment. Aquestes Corts que floriran en el fanc de les corrupcions més abjectes, han de donar aquell perfum saludable.

No es escèptica o pesimista la nostra visió. Es ben real. Els polítics espanyols i les Corts que vindran no innovaran res de bo. Les esperances que es tinguen es convertiran després en grans decepcions. Els mateixos fets sorgiran en la vida posterior.

Meditant serenament sobre açò, en lloc de caure de la part de la desesperació, podem reconfortar el nostre esperit. Un règimen republicà tal volta tinguera algunes virtuts de que carix l'actual, pero

no seria una solució definitiva. Perque no oblidem que la crisi d'Espanya es crisi de constitució. Un distingit escriptor castellà, en un recent llibre, descriu la formació d'Espanya, i diu, sense voler que les seues paraules tinguen el sentit que deuen tindre, que Espanya es descompón. Primer es separaren les colonies, ara Catalunya, Galicia i Basconia combaten l'unitat espanyola.

El procediment seguit per a examinar aquests fets es lamentable. Quan lo de Cuba i Filipines, una exacerbació del patriotisme espanyol, impedí que s'obrara encertadament. Les campanyes contra el nacionalisme català, i els altres nacionalismes, demostren que el procediment seguix encara.

I hem de comprendre que els pobles mal units, tant o prompte es separen. La unitat dels pobles espanyols s'ha fet en benefici exclusiu de Castella i en perjudici de tots els altres. Per tant, si es vol que la unitat subsistisca, s'ha de reparar eixa injustícia.

I la pau i la tranquil·litat que no esperem de la continuació de la vida espanyola actual, vindria indubtablement per el camí que acabem de traçar.

«EN LA ATENAS DEL MEDITERRÁNEO»

Dos racons de les Torres de Serrans

Venint a la Ciutat per el pont de Serrans, haureu vist que en les Torres de idem, a dreta i esquerra, als costats de la porta, hi han dos racons. Si tota la gent forà tan respectuosa per a les pedres monumentals com ho era l'Atenas de Pericles, eixos dos racons estarien nets, probablement. Pero es dona el cas de que hi ha gent que no coneix a Atenas ni a Pericles. A més eixa gent té necessitats fisiològiques que precisament les solventa en eixos dos racons. Lo qual vol dir que no presenten un aspecte crisoclafanti i que no fan una olor de roses i clavells...

Per a evitar això posà l'Ajuntament uns muntónets de terra i unes plantes d'eixes que semblen dutes directament d'Àfrica (Jardineria sistema París). Pero allò ara es un muntó de terra infecta, sense forma, malolent.

L'alcalde, en u dels nombrosos bandos que publica per a disfrutar del càrrec de R. O., recomana netedat i altres coses per l'estil. Pot predicar amb l'eixemple.

Ara be: per a arregiar eixos dos famosos racons hi han tres mitjos. Primer: Replantar allò decoro-

sament i eixercir vigilància per a que no ho malmeten.

Segon: Llevar la terra i impedir que vagen allí per a lo que no depen.

I tercer: Assolar les Torres de Serrans.

El senyor Artal i Ortells (alcalde de R. O.) farà triar el mig més convenient. Cal dir que no li recomanem el tercer: es massa car.

La unitat històrica

Tota la història valenciana ha sigut una constant afirmació de nostra personalitat i al fons de cada esdeveniment, en cada plana del llibre eternal de nostres gestes, s'hi veu glatir perenne i definit el sentiment de valenciania.

En les hores de definició dels segles mitgevals un anhel de plenitud presidix tots els fets cabdals. Quan ja madura nostra personalitat s'inicien les diades adverses, allavors es la pugna per el sosteniment. Veus valencianes integres a Casp i les lluites civils de Vilarraguts i Centelles diuen que els que tenien vidència seguiren un rècte carril per on marxava la pura tradició.

Pero on culmina més aquest anhel de viure, aquest dolor de sostindre la personalitat que afebliren els Austries en diversos actes que culminaren a Moncó, era al vore que una nova casta reial amenaçava les nostres llibertats.

La guerra de la Successió fon el darrer esforç de la Valencia que no s'avenia a pèdre la independència i el fonament de la ideologia nacionalista. Almansa cloïa una etapa. L'oscür moviment insurreccional contra les milícies en 1801 evidenciava que Valencia no era morta. Aquella rebel·lió complementava la llabor de Carles Ros, Collado i Galiana.

Lo mateix dien aquells revolts, que Borrull defenent nostre fur en les Corts de Càdix. Entre Vilarroja, el cantor de 1841, i la ideologia foral i autonomista de carlins i federals es troba un nexa que no més pot explicar el sentiment nacionalista.

Aquells que al fundar la *Sociedad de Amigos del País* tenien l'esguard fixe en un millorament econòmic, contribuïen a una futura renaixença.

Llombart plasmava els anhels dispersos, les veus isolades i els sentiments indefnits. El caòtic provincialisme esdevenia regionalisme, de la mateixa manera que més tard aquest tenia d'esdevindre nacionalisme.

Era la constant afirmació que

sots actes i noms diversos palesava un sentiment etern.

Les veus d'una Valencia que ni llengües ni lleis noves ni impropies coloracions úniques d'un mateix mapa poden esborrar.

La constant unitat històrica que viu en tot moment i que viurà sempre. Que diu que si en tot hora han habut rebordonits, mai ha fallat la nicaga dels bons fills.

Els nacionalistes hereus de la tradició pura de la vera Valencia culminarém nostra obra en un moment històric que clourá el decandiment, amostrant la nova aubada de la llibertat.

V. TOMÁS I MARTÍ

DESOLACIÓ

Quan lo dia
s'adormia
i la pluja ja parava,
caminava
jo per l'horta.
A on anava?
Poc importa.
Caminava, caminava.

Per les sendes capritjoses,
per les sendes esbaroses,
caminava,
algún llaurador passava
enrollat amb una manta,
i després que saludava,
en aquella quietut santa
tot quedava.

Cóm seria?
No se cóm, en la meua horta
milenaria,
topeti amb una alqueria
sens finestres, sense porta,
mig en runes, solitària.
Les parets emblanquinades
ja d'antic, deixaven vore,
allí en la corfa es caía,
que per dol, que encara ignore,
fon pintada l'alqueria
de negre... Per xo semblava
que la mort allí habitava,
En el cel
no brillava ni un estel.
De la negrenca teulada
alçá el vol una bandada
de corbs, que em doná fredor,
i vaig sentir en el cor
així com una purjada.

Com un encant m'atraía
la misteriosa alqueria.

D'aquell estat que em trobava
va traurem un aire humit
i un llaurador que passava
quan va dir-me: Bona nit!

DANIEL MARTÍNEZ FERRANDO

Es dolç i bell morir per
la patria.

Horaci

La festa de les falles

COMENTARIS

Ha passat la festa de les falles. Aqueixa festa tan valencianíssima, que a les portes de la Primavera inicia l'esclat dels populars festivals que son com una floració de la multitud, alhora que riuen els jardins.

Algunes consideracions ens suggerix qualque aspecte de la festa de les falles.

LES AUTORITATS

Malgrat la transcendència espiritual i material de la festa, les autoritats i més que ningú l'aprenent de secretari màxim senyor Castañeda han dificultat el lliure desentrell posant inconvenients legalistes i volent fer de les falles objecte de lucre.

Algún regidor dels que més valdria que anaren a lluir-se a un corral, digué paraules de menyspreu, de les quals Valencia ha pres nota.

Els 14.000 forasters vinguts per les línies del Nord i els milers més acudits per altres línies i per els tramvies diuen amb el locuència lo transcendent que ha esdevingut aquesta festa.

LA LITERATURA :: FALLERA ::

Cada any a l'aplegar les falles hi ha una exhuberant manifestació literaria que si fora pura diriem floració, pero que només podem calificar-la d'erupció.

Dels periòdics publicats, *El Ni-not* gasta una ortografia capriciosa i anárquica; el *Pensat i Fet* s'apropa més a unes acceptables normes; *Les Festes Valencianes* han sigut més curosament impremtades; *El Fallero* segueix amb l'estúpida ortografia castellana. El periòdic *La Reclam* ha dedicat un extraordinari, inserint algún treball amb ortografia valenciana. *El Diario de Valencia* dedica dues planes escrites en valencià a la festa, i *La Correspondencia de Valencia*, professional del valencianisme, no ha dedicat més que el títol escrit en valencià.

Els llibrets segueixen amb l'ortografia castellana, pero cal apuntar els dels carrers de Trinitaris, Jordana i Collado, dels senyors Esteve Victoria i Durán, que mereixen nostres elogis per la bona ortografia i calitat literaria.

Tan barates que van les gramàtiques valencianes!

LES BANDERETES

Segueix essent la bandera de l'Estat l'ornament usual dels bal-

cons, constituint açó una nòta discordant. Nostra senyera no n'és l'havem vist flamejar en els carrers de Sant Gil i Cabaloté. Després de tres anys que lluxen aquestes gentils banderetes nostres, encara no n'havem vist per altres falles. I no valga la excusa de que no n'hi han. Davant de l'Ajuntament ne venen. Si no duen el blau es casi lo mateix; sempre seran més valencianes que les que ara gasten.

Dels estandarts n'havem vist de molt mal gust i alguns imbècils. No n'han mancat escrits en castellà, com el de l'Ajuntament, cosa que diu poc en favor d'eixa corporació. Ne trobarem també amb sis barres!

LES FALLES

¿No podien els autors de bocets deixar-se de tonteries forasteres i posar motius de nostra terra? Algún dia pendran per argument algú xisme de veïnat de la Xina o Groenlandia.

Vejen com la millor falla ha estat enguany la més valenciana, obra de l'amic Alfred Just.

TROSSOS I MOSSOS

PATRIA NOVA, lector, es un setmanari d'una pobríssima vida econòmica. Es veu desseguida en aquestes quatre pàgines petites, modestes. Les nostres il·lusions i els nostres projectes ens portarien a fer un setmanari d'una presentació esplèndida. Però els nostres mitjos ens obliguen a aquestes restriccions doloroses.

Volem que els lectors de PATRIA NOVA coneguen la situació material del setmanari. D'aquesta manera tenim la seguretat de rebre la seua completa ajuda.

Per a la publicació de PATRIA NOVA hem fet butlletins de subscrició, els quals hem repartit abundantment. Es dolorós confessar que molts valencianistes no s'han subscrit encara. La quota mínima de subscrició es de 0'50 ptes. mensuals. Però els que poden sobrepassar-la —i qui no pot!— es subscriuen per una quota voluntària protectora.

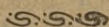
Aquestes quotes, mensuals, trimestrals o anuals, constitueixen la base econòmica del setmanari. Com que no excedixen de 200 pessetes al mes, hem tingut d'apareixer amb sols quatre pàgines. A mida que la subscrició augmente, conservant l'actual tamany del setmanari, anirem afegint pàgines.

Si fora possible que en compte de quatre pàgines PATRIA NOVA en tinguera huit, per exemple, açó seria una gran ventaja, perquè

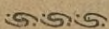
aleshores, al disposar de més espai, podríem recórrer als anuncis.

No hem amagat ni un detall de la situació econòmica de PATRIA NOVA. PATRIA NOVA pot millorar la seua presentació i la seua eficàcia si els lectors ajuden. Molts subscriptors poden fer amb petits donatius un gran setmanari i fins un magnífic diari; pocs, per molt que donen, no poden arribar mai a aquells resultats.

Lectors, la vida de PATRIA NOVA està en les vostres mans!

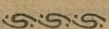
Preguem als llegidors que no estiguen aveats a la lectura valenciana, que posen una miqueta de bona voluntat. Nosaltres també farem lo que podrem per a facilitar eixa lectura. Tenim pensat, per exemple, inaugurar des de la setmana que ve una secció on aclarirem les paraules no massa usuals que vagen en el número anterior.

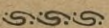
Segons llegim, Espanya té actualment 96 ex-ministres, els quals cobren cada un 6.000 pessetes, o siga 576.000 pessetes anuals.

Unint a aquesta quantitat la respectable suma de 4.908.000 pessetes que cobren els 409 diputats espanyols en concepte de dietes, a raó de 12.000 pessetes anuals (Vixca el *revolucionari* Lerroux!), l'Estat gasta pagant als ex-ministres i diputats la xifra de 5.484.000 pessetes a l'any.

Es una delícia Espanya, veritat?

El cronista de la ciutat don Lluís Cebrián Mezquita, a qui tant li deuen les lletres valencianes, ha donat una conferència en «Lo Rat Penat» sobre el tema: «El renaixement valencianista. Oríge i tendències.» La desenrotllà en dos sessions. En la primera es referí a l'època de Llobart i els primers renaixentistes. En la segona història la vida de «Lo Rat Penat». Després es podria explicar altra època, oblidada per el senyor Cebrián, que es la més moderna i la més interessant.

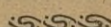
Només pujar l'escala principal del nostre Ajuntament hi ha una sala ampla que conté un bust del Rei En Jaume. Potser molta gent, preocupada pels seus assumptes, no recorde haver-lo vist mai. Però el bust es allí, de proporcions més grans que les naturals, i a la vista de tots.

El Rei En Jaume no té braços. La falta d'aquestes extremitats tindrà una explicació artística

naturalíssima o una explicació d'altra classe.

No obstant, un amic nostre ha donat la seua. Sabeu per què el Rei En Jaume no té braços i mans com nosaltres? Puix ben senzill: perquè amb els braços i les mans al seu lloc no haguera resistit la temptació de mampendre a galdes a molts concejals que a la vora seua treballen contra la ciutat.

Està equivocat el nostre amic? No ho discutim. Però la intenció es prou acceptable.

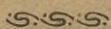

En el «Coliseo Imperial» de Madrid s'ha estrenat un joguet còmic en tres actes, original dels senyors Angel i Manuel Diaz.

Publicar açó sembla que no escau a un setmanari valencianista. Però vejau el títol de l'obra: «¡Qué grande es Castilla!»

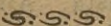
Ara be: no es una obra d'exaltació castellanista, no. Diu *El Sol* en la seua secció teatral: «esa Castilla del título de este juguete es el apellido de un sujeto dotado de una frescura extraordinaria.»

Heus açí una gent que es falta al respecte ella mateixa. Pintoresc, molt pintoresc!

Ha visitat «Nostra Parla» el senyor Doménech Pallerola, de la comissió de propaganda de «Nostra Parla» de Barcelona. Aquesta visita, aprofitada per a canvi d'impressions, serà ben fructífera en les relacions de les dos entitats.

Saludem per la nostra banda al distingit propagandista de Catalunya.

En la «Jovenut Valencianista» es reuniren el dimecres representants de diverses entitats, Jovenut de «Lo Rat Penat», «Agrupació Escolar Nacionalista», «Academia Valencianista», «Nostra Parla», el diari *El Pueblo*, *El Crit de la Muntanya* i PATRIA NOVA, i molts valencianistes, per a tractar de l'aniversari de Llobart, que es complix el dia 31.

S'acordà nomenar una Comissió organitzadora, celebrar una vetllada el dia 31 per la nit i fer la visita al Cementeri civil, on es troba Llobart, el diumenge dia primer d'abril.

S'han dirigit instàncies a l'Ajuntament i Diputació per a que envien representants i corones. Així mateix se 'ls demana una subvenció per a perpetuar l'homenatge en un follet o llibre.